

1

LOS ANGELES

Mensen worden een beetje gek als het regent in L.A.

Het is een gemeenplaats, niet meer dan een van die karakteristieke eigenaardigheden die elke grote stad worden toegedicht. Maar zoals wel vaker het geval is: er schuilt veel waarheid in die gemeenplaats. Hoewel Los Angeles nu ook weer niet compleet van regen verstoken blijft, regent het er zo zelden dat het als een evenement mag gelden wanneer het wel voorkomt. En daarom zijn inwoners van Los Angeles gewoon niet gewend aan autorijden in de regen, zodat sommige mensen onrustig gaan rijden: te snel, of veel te langzaam. Of ze rijden misschien met dezelfde snelheid door scherpe bochten als ze bij droog weer zouden doen. En dat er bij de bouw van de stad van de omstandigheden in een woestijn werd uitgegaan, is ook niet echt bevorderlijk. Het afvoersysteem raakt onmiddellijk overspoeld, met overstromingen en stilstaand water tot gevolg. De regengeulen in het wegdek vullen zich al snel, zodat er een oppervlak ontstaat dat voor slippartijen gemaakt lijkt. De statistieken onderschrijven de legende: het aantal verkeersongevallen schiet met vijftig procent omhoog wanneer het regent. Krankzinnig.

Daar zat Kelly aan te denken terwijl ze haar Porsche 911 Carrera over de slingerende tweebaansstrook asfalt van Mulholland Drive leidde. De neerslag stroomde over de voorruit alsof ze in een auto-wasstraat stond, een illusie die iedere seconde werd verbroken

door het heen en weer zwiepen van de ruitenwissers, die op de hoogste stand stonden. Op dat moment leek het zonder meer gekkenwerk om auto te rijden. Het leek gekkenwerk, hoe voorzichtig je ook probeerde te rijden.

Kelly hield het stuur stevig vast en ging voorovergebogen zitten, alsof het ook maar iets zou uitmaken dat ze vijftien centimeter dichterbij het glas zat. Ze had het grootste gedeelte van haar leven in L.A. gewoond, en ze kon zich niet herinneren dat het er ooit zo hard had geregend. De wijzer van de snelheidsmeter danste net boven de dertig kilometer per uur, en sneller durfde ze ook niet te rijden, met die steile afgrond rechts van haar. Maar ze had zich evengoed afgevraagd of ze het erop moest wagen ietwat meer druk op de gaspedaal uit te oefenen, zodat ze misschien zo rond de vijftig kilometer per uur reed. Ze was bang dat een andere auto haar van achteren zou naderen en niet op tijd zou kunnen stoppen. Iemand die minder voorzichtig was. Iemand die veel te snel reed.

Je moest wel niet goed bij je hoofd zijn om op een avond als deze te hard te rijden over een weg als deze, maar dat was het nu juist: mensen worden een beetje gek. Ze koos voor de middenweg en liet de wijzer van de snelheidsmeter naar veertig kilometer per uur oplopen. Ze ademde snel door haar neus en probeerde niet met haar ogen te knippen.

Mulholland was een vreemde weg, lang geleden en voor veel minder verkeer aangelegd. Hij slingerde langs de huizen van de sterren maar voerde ook door donkerdere stukken platteland, die als het hart van niemandsland aanvoelden. Veel plotselinge bochten langs steile afgronden. Kelly was in de best mogelijke omstandigheden al niet erg bekend met de weg, maar vanavond kon ze zich net zo goed aan de andere kant van de planeet bevinden. Het leek alweer uren geleden dat ze bij Sloan's wegreed. Ze waagde een korte blik op de dashboardklok en beseftte dat er nog maar vijftwintig minuten waren verstreken.

Dit had vijftwintig minuten geleden een goed idee geleken, toen achter het stuur kruipen van Sarahs nieuwe speeltje een aan-

trekkelijk voorstel was. Tien minuten later, toen de hemelsluizen opengingen, had Kelly onmiddellijk spijt van haar besluit gekregen.

Zo'n kilometer of zeventien, achttien van het café naar Sarahs huis. Ze was in de eerste, aangenaam droge, tien minuten lekker opgeschoten: er was weinig verkeer op de 405 op dit uur van de avond, zelfs in de autohoofdstad van planeet aarde. Hoe ver zou het dan nog zijn? Acht kilometer? Tien? In deze omstandigheden zou ze daar wel de hele avond over kunnen doen.

Kelly hield haar adem in, en toen ze de zoveelste bocht nam die scherper was dan hij had geleken, drukte ze zacht op de rempedaal. Het was lastig te beoordelen, met de regen en de duisternis. Er was hier geen wegverlichting, en de koplampen verlichtten een zielig klein stukje weg voor haar, voordat het licht door de duisternis werd verzwolgen. Dit was onverstandig, dacht ze opnieuw. Dit was... gekkenwerk. Ze zou de weg eigenlijk bij de eerstvolgende gelegenheid moeten verlaten, misschien bij een van de viaducten, en moeten wachten tot het ophield met regenen.

Maar het was totaal niet duidelijk hoelang het nog zou blijven regenen, en Sarah rekende op haar. Sarahs vader zou om één uur vannacht thuiskomen, en als de Porsche niet in de garage stond, zou hij zeker in haar kamer gaan kijken.

De regen leek ongelooflijk genoeg nog in hevigheid toe te nemen, als om de spot met haar te drijven. Het zwiepen van de ruitenwissers begon steeds minder effect te sorteren.

Kelly werd zich er ineens van bewust dat de radio nog aanstond, afgestemd op een klassieke-rockzender. 'Black Hole Sun' van Soundgarden. Haar mondhoek krulde kort omhoog, terwijl ze zich probeerde voor te stellen wat haar eigen vader daarvan zou zeggen: dat een plaat uit midden jaren negentig als iets klassieks werd bestempeld.

En toen was ze met een schok weer terug in het hier en nu. In de hartslag tussen het voorbijkomen van de ruitenwissers en de verse laag water pikten de koplampen van de Porsche de donkere omtrek

op van iets wat op de weg lag en haar rijstrook blokkeerde. De ruitwissers zorgden voor een volgende uiterst korte momentopname van de weg voor haar, en ze beseftte dat de schim uit aarde en puin bestond: een landverschuiving vanaf de helling aan haar linkerkant, waardoor er een gevaarlijk smalle doorgang op de weg overbleef. Kelly hield haar adem in, remde en mikte op de kleine ruimte tussen de stapel puin en de afgrond langs de kant van de weg.

Sarah zal me vermoorden, dacht ze, terwijl het voorwiel aan de bestuurderskant knerpend over een rotsblok ter grootte van een baksteen reed en de afgrond rechts van haar opdoemde.

En vervolgens perste de Porsche zich door de opening, waarbij hij de hoop puin miste en op wonderbaarlijke wijze nog net met alle vier de wielen op de weg bleef.

Ze blies haar adem uit en kuchte kort, dankbaar en schuldig tegelijk, alsof ze een kogel had ontweken. Ze reed vlak langs de rest van de landverschuiving en bleef alert op koplampen die haar tegemoetkwamen. Zonder haar blik van de weg af te wenden, haalde ze voor het eerst in tien minuten voorzichtig een hand van het stuur om de radio met een tik uit te zetten. De stem van Chris Cornell viel onmiddellijk stil, zodat ze alleen nog het onsamenhangende ritme van regen op glas hoorde.

Eén afleiding minder, dacht ze, en ze legde haar hand weer op het stuur. Eén afleiding...

Het ritme van de regen werd onderbroken door een luide knal, als van een pistoolschot, en ze voelde de achterkant van de auto onder haar wegglijden. Een klapband?

De auto gleed naar rechts, naar de afgrond toe. Kelly rukte het stuur scherp naar links. Het voertuig negeerde haar en vervolgde zijn onverbiddelijke zijbeweging naar een steile helling van zestig meter en naar de vergetelheid. Er was geen vangrail, omdat de weg hier relatief recht was. Maar dan werd ervan uitgegaan dat je de auto onder controle had.

O, shit! In de sliprichting sturen? Tegensturen? Wat moet je eigenlijk...

Er kwam net zo abrupt een einde aan de zijwaartse beweging als ze was begonnen. Het stuur blokkeerde, en de auto kwam weer recht. Kelly ging op de rem staan en hoorde gesnerp van metaal, als van nagels op een schoolbord, terwijl de Porsche de uiterste rand van de weg kuste en vlak voor de afgrond volledig tot stilstand kwam.

Een kort gevoel van euforie: ze was ervan overtuigd geweest dat ze zou gaan sterven, en op de een of andere manier was ze nog in leven. Maar daarna volgde een vlaag bezorgdheid: had ze Sarahs nieuwe Porsche in de prak gereden? In het café had Sarah beweerd dat ze niet wist hoeveel hij had gekost, maar Matt had iets gefluisterd, zoals gebruikelijk op licht afkeurende toon, iets over honderdduizend dollar of daaromtrent. De regen stortte onverminderd neer, als in een poging haar te beletten om na te denken en haar gedachten zodanig op een rijtje te krijgen dat ze kon proberen te reconstrueren wat er gebeurd was, of te bedenken wat ze nu zou kunnen doen. Maar voordat ze zich zorgen kon gaan maken over de duizenden dollars schade die ze mogelijk had veroorzaakt, werden die zorgen, en elke andere gedachte, verdreven door het besef van een nieuw gevaar.

Ze zat in een stilstaand voertuig, in het donker, in een stortbui, op een smalle snelweg, vlak naast een steile afgrond.

Ze greep in paniek naar de deurhendel, vond hem na een eeuwigheid en duwde de deur open. Ze klauterde uit de auto de stortbui in. Het was alsof je volledig gekleed in een meer dook. Ze zette een hand tegen haar voorhoofd om de regen uit haar ogen te houden en keek met toegeknepen ogen naar de weg. Ze keek beide kanten op. Toen ze geen lampen zag, dook ze de auto weer in om de sleutels uit het contact te rukken. Vervolgens haastte ze zich naar de achterkant om de kofferbak open te maken, maar toen herinnerde ze zich dat het een Porsche was: motor achterin, kofferbak in de neus. Ze liep weer naar de voorkant van de auto in de hoop er een jas, een paraplu, een waterdicht kleed of wat dan ook te vinden. Niets. De kofferbak was volkomen leeg. Verdomme.

Ze wierp opnieuw een blik op de weg en liep toen om de achterkant van de Porsche heen om de auto zo goed als ze kon op schade te controleren. De carrosserie leek wonder boven wonder onbeschadigd, en de zilverkleurige laklaag glom achter het watergordijn. Toen ze het achterwiel aan de bestuurderszijde naderde, zag ze de echte schade. De band was zo erg aan flarden dat de velg van het wiel zich een stukje in het wegdek had gekerfd. Waarschijnlijk de bron van het afgrijselijke gesnerp toen ze met een schok tot stilstand kwam. Dit keer vloekte ze hardop, en ze veegde opnieuw regen uit haar ogen.

Een lichtflits deed haar met een ruk haar hoofd weer opheffen. Een andere auto, een meter of honderd verderop, hoewel ze de motor nog niet kon horen boven het lawaai van de elementen. Hij kwam recht op haar af. Kelly rende over de weg in de richting van het tegemoetkomende voertuig en zwaaide schreeuwend met haar armen. Ze droeg een zwart topje en een spijkerbroek, maar nu zou ze willen dat ze iets opvallenders had uitgekozen. De auto, een Ford, raasde haar voorbij, week uit toen hij de gestrande Porsche zag en miste op een haar de achterbumper aan de bestuurderskant, die tot over de verkeerde rijstrook uitstak. De klootzak had ook nog de gore moed om op zijn claxon te gaan leunen toen hij vrolijk doorreed. Kelly hoopte vurig dat hij in botsing zou komen met wat het ook was dat haar band aan stukken had gereten, maar de Ford reed dat punt voorbij en manoeuvreerde langs de landverschuiving op de tegenliggende rijstrook, waarna zijn achterlichten verdwenen.

Kelly was inmiddels doornat. Ze rende terug naar de auto en trok de deur met een ruk open. Haar tas lag op de passagiersstoel en zag er op de een of andere manier ordinair uit op de dure leren bekleding. Ze pakte hem op en ging weer achter het stuur zitten. Ze besloot het gevaar van een andere auto voor lief te nemen om even kort uit de regen vandaan te zijn. Ze zeggen dat je in een situatie als deze de auto moet verlaten en langs de kant van de weg moet gaan staan, maar zij waren niet degenen die door en door nat werden. Ze zou de koplampen toch wel op tijd zien... toch? Ze draaide zich om

in haar stoel en hield de weg achter haar in de gaten, terwijl ze in haar tas rondgraaide. Ze tilde de troep die zich daar had verzameld op en verschoof dingen om op de tast haar telefoon te zoeken. Haar vingers sloten zich om de vertrouwde slanke rechthoek, en ze haalde hem tevoorschijn. Het had geen zin Sarah te bellen om haar te vertellen wat er gebeurd was. Als ze al opnam, zou het haar avondje uit met Josh alleen maar verpesten. De wegenwacht was ook geen optie. Kelly had zelf geen auto, en behalve als haar baas spontaan zou besluiten om haar salaris te verdubbelen, betwijfelde ze of ze er binnen afzienbare tijd een zou kunnen aanschaffen. Dan bleef er dus maar één mogelijkheid over: haar vader.

Maar toen Kelly het knopje indrukte om het beeldscherm te activeren, bleef dat onverzettelijk donker. Vervloekte Apple. Vierhonderd dollar voor een telefoon waaruit je niet meer dan acht uur batterijduur haalde, als je hem niet te veel gebruikte. En ze had hem veelvuldig gebruikt in het café: ze had foto's genomen, Facebook gecheckt, Matt gebeld toen hij laat was, een cocktailrecept gegoogeld om een einde aan een discussie te maken...

Lekker dan. Kapotte auto, lege telefoon. Kon het eigenlijk nog erger worden vanavond?

Kelly stapte weer uit en liep opnieuw de plensbui in. Ze speurde de weg naar beide kanten af: niets. Ze overwoog haar opties. Ze betwijfelde of ze fysiek in staat was om de auto naar de kant van de weg te duwen, zelfs als er vier goede banden onder hadden gezeten. Maar nu er een geklapt was, kon ze het wel vergeten. Ze zat vast in een uithoek, zonder jas, zonder telefoon en praktisch zonder enige hoop.

En toen: een zwak lichtschijnsel.

Verderop zag ze koplampen knipperend uitgaan en weer verschijnen, terwijl het voertuig door een bocht in de weg reed. Ze liep weer naar de andere rijstrook en ging zo ver mogelijk midden op de weg staan als ze durfde. Ze zwaaide met haar armen en gilde, dit keer veel harder. De wetenschap dat haar telefoon leeg was verleende haar gebrul een nieuwe, dringende noodzaak.

Het voertuig begon vijftig meter vanwaar ze stond vaart te minderen, omdat de bestuurder haar zag staan. Toen hij dichterbij kwam, zag Kelly dat het een soort pick-uptruck was. Dat was goed: hij zou wellicht een lier hebben waarmee hij de Porsche van de weg kon trekken, of iets dergelijks.

Maar ze liep op de zaken vooruit: hij moest eerst nog stoppen. Kelly zwaaide opnieuw met haar armen en sprong nu zelfs op en neer, omdat ze bang was dat deze bestuurder net zoals de vorige weer vaart zou maken en haar gewoonweg voorbij zou scheuren. Maar dat deed hij niet. De donkere pick-up, het was onmogelijk zelfs maar vaag iets van kleur te onderscheiden, kwam rustig naast haar tot stilstand. De motor bleef draaien. Het bestuurdersraampje schoof langzaam naar beneden. Kelly tuurde naar de duisternis daarbinnen. Door de regen en de afwezigheid van wegverlichting kon ze de bestuurder niet zien.

‘Hallo?’ zei ze onzeker.

Uiteindelijk verschoof er iets in het donker en verscheen er een hoofd bij het raam. Waarschijnlijk een man, al kon ze daar niet zeker van zijn. Ze hoorde een zware maar rustige stem, die bijna werd opgeslokt door het geluid van de regen.

‘Heb je hulp nodig?’

De man droeg een donkerblauwe of groene baseballcap zonder opdruk. Hij had de klep omlaaggetrokken, zodat driekwart van zijn gezicht in duisternis was gehuld en er alleen een gladgeschoren kin zichtbaar was.

Kelly slikte en kreeg een koude rilling die niets te maken had met haar doorweekte kleren. Ze wist niet of het door de stem kwam of door het instinctieve oergevoel van onbehagen vanwege het feit dat ze zijn gezicht niet goed kon zien, maar ze kreeg ineens sterk de neiging om de bestuurder te vertellen dat het wel goed was, dat ze wel op de volgende auto zou wachten.

Maar dat was geen optie. Op een avond als deze zou ze wel stom zijn om... nee, gek zijn om het aanbod af te slaan.

‘Ja.’ Ze knikte. ‘Ja, ik heb echt hulp nodig.’